

Sygn. akt VI GC 1881/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska	
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Moszyk	

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2019 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **T. D.**

przeciwko **A. B.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. B. na rzecz powoda T. D. kwotę 20 436,29 złotych (dwadzieścia tysięcy czterysta trzydzieści sześć złotych dwadzieścia dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 6 976,82 złotych za okres od dnia 08 maja 2016 roku do dnia zapłaty,
- 5 062,88 złotych za okres od dnia 06 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty,
- 8 396,59 złotych za okres od dnia 04 lipca 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej A. B. na rzecz powoda T. D. kwotę 4 639 złotych (cztery tysiące sześćset trzydzieści dziewięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 1881/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 kwietnia 2018 roku powód T. D. domagał się zasądzenia od pozwanej A. B. kwoty 20 436,29 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 6 976,82 złotych za okres od dnia 08 maja 2016 roku do dnia zapłaty, 5 062,88 złotych za okres od dnia 06 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty i 8 396,59 złotych za okres od dnia 04 lipca 2016 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej sprzedał pozwanej materiały budowlane drogowe P. wraz z paletami, a następnie dostarczył zakupiony towar bezpośrednio do miejsca realizacji prac przez pozwaną, tj. do G. (ulica (...)), przy czym pozwana nigdy nie składała jakichkolwiek reklamacji sprzedanego jej towaru i nie uiściła należności wynikających z wystawionych z tego tytułu faktur.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 14 czerwca 2018 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 2781/18 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwana A. B. domagała się oddalenia powództwa podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia oraz zarzut niewykazania przez powoda zasadności roszczenia i jego wysokości. W uzasadnieniu pozwana wskazała, że podstawę roszczenia powoda stanowią dołączone do pozwu kserokopie faktur, dokumenty magazynowe niepodpisane przez nią, czy przez upoważnioną przez nią osobę, a dokumentami w rozumieniu k.p.c. nie są wydruki z systemu faktur. Pozwana podniosła, że nie dokonywała żadnych czynności z powodem, w szczególności nie uzgadniała z nim ceny, rodzaju, daty ani miejsca dostawy oraz nie odbierała od powoda wskazanych materiałów budowlanych.

Pozwana poniosła również zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu Rejonowego w Gdyni.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. B. i T. D. współpracowali ze sobą. R. B. prowadził własną działalność gospodarczą.

Gdy R. B. złożył po raz pierwszy zamówienie na materiały budowlane w imieniu swojej żony, T. S. (1) – pracownik T. D. sprawdził okazane mu przez niego dokumenty upoważniające go do działania w jej imieniu. T. S. (1) ustalił także w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, że A. B. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...).

zeznania świadka R. P. – protokół skrócony rozprawy z dnia 04 lutego 2019 roku – k. 65-66 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:27-00:13:17), zeznania świadka T. S. (2) – protokół skrócony rozprawy z dnia 24 kwietnia 2019 roku – k. 74-75 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:03-00:12:32), wydruk z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej – k. 9 akt

W kwietniu, maju i czerwcu 2016 roku R. B. w imieniu A. B. złożył zamówienie na materiały budowlane w postaci płyt ażurowych, płyt chodnikowych, obrzeży chodnikowych, otoczków, krawężników drogowych i prostokątów firmy (...). Towary te miały być umieszczone na paletach magazynowych i miały zostać dostarczone bezpośrednio we wskazane przez niego miejsca, gdzie realizowane były prace drogowe – tj. na ulicę (...) w G..

Po otrzymaniu zamówienia od R. B. działającego w imieniu A. B., R. P. wysłała to zamówienie do producenta (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G., a stamtąd towar był dostarczany bezpośrednio na plac budowy, gdzie odbiór towaru kwitował albo sam R. B. albo wskazana przez niego osoba – W. P..

A. B. nie zgłaszała żadnych uwag odnośnie ilości i jakości dostarczonego towaru.

wydanie zewnętrzne – k. 16-18, 19, 20-21 akt, zeznania świadka R. P. – protokół skrócony rozprawy z dnia 04 lutego 2019 roku – k. 65-66 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:27-00:13:17), zeznania świadka T. S. (2) – protokół skrócony rozprawy z dnia 24 kwietnia 2019 roku – k. 74-75 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:03-00:12:32)

W dniu 07 kwietnia 2016 roku z tytułu sprzedaży i dostarczenia materiałów budowlanych T. D. wystawił A. B. fakturę numer (...) na kwotę 6 976,82 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 07 maja 2016 roku.

W dniu 06 maja 2016 roku z tytułu sprzedaży i dostarczenia materiałów budowlanych T. D. wystawił A. B. fakturę numer (...) na kwotę 5 062,88 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 05 czerwca 2016 roku.

W dniu 03 czerwca 2016 roku z tytułu sprzedaży i dostarczenia materiałów budowlanych T. D. wystawił A. B. fakturę numer (...) na kwotę 8 396,59 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 03 lipca 2016 roku.

A. B. nie zgłaszała żadnych uwag odnośnie powyższych faktur i nie zwróciła ich T. D..

faktury – k. 11-13 akt, zeznania świadka R. P. – protokół skrócony rozprawy z dnia 04 lutego 2019 roku – k. 65-66 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:27-00:13:17)

Z uwagi na brak płatności powyższych należności T. D. pismem z dnia 02 listopada 2016 roku wezwał A. B. do uiszczenia kwoty 20 436,29 złotych tytułem należności wynikających z powyższych faktur, jednakże bezskutecznie.

wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania – k. 14-15 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron, w zakresie w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną. Sąd uwzględnił także powyżej wskazane dokumenty, albowiem ich autentyczność i wiarygodność nie była przez strony kwestionowana, wobec czego również Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich wartości i mocy dowodowej.

Sąd oparł się także – uznając je za wiarygodne – na zeznaniach świadków R. P. i T. S. (1) w zakresie, w jakim wskazali oni, że gdy R. B. złożył zamówienie na materiały budowlane w imieniu pozwanej A. B., świadek T. S. (1) dokonał sprawdzenia okazanych mu przez niego dokumentów i ustalił w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, że A. B. prowadzi działalność gospodarczą, jak również w zakresie, w jakim świadkowie ci wskazywali, że po otrzymaniu zamówienia od R. B., oni składali zamówienie u producenta materiałów budowlanych, skąd materiały te były bezpośrednio dostarczane na wskazany plac budowy, zaś odbiór towaru kwitowany przez samego R. B. albo przez wskazanego przez niego pracownika. Świadkowie potwierdzili, że pozwana, w imieniu której działał R. B., zakupiła u powoda materiały budowlane objęte spornymi fakturami, że powód dostarczył jej zamówiony towar i wydał go oraz że pozwana nie kwestionowała na żadnym etapie jakości i ilości dostarczonego towaru i nie składała jakichkolwiek reklamacji z tego tytułu, a także że nie kwestionowała dostarczonych jej faktur. Zdaniem Sądu nie było żadnych podstaw do zakwestionowania wiarygodności zeznań świadków w powyższym zakresie, zwłaszcza że znajdowały one potwierdzenie w treści dokumentów, w tym w postaci dokumentów wydania zewnętrznego.

Zeznania powoda T. D. nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, nie posiadał on bowiem żadnej bezpośredniej wiedzy dotyczącej umów zawieranych z pozwaną i ich realizacji.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2019 roku Sąd pominął dowód z zeznań pozwanej, albowiem pozwana nie stawiała się na rozprawę bez usprawiedliwienia, mimo prawidłowego wezwania jej na rozprawę i to dwukrotnie.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 04 lutego 2019 roku Sąd oddalił wniosek pozwanej A. B. o przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Gdańsk – Północ w Gdańsku.

Zgodnie z treścią art. 34 k.p.c. powództwo o zawarcie umowy, ustalenie jej treści, o zmianę umowy oraz o ustalenie istnienia umowy, o jej wykonanie, rozwiązanie lub unieważnienie, a także odszkodowanie z powodu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy można wytoczyć przed sąd miejsca jej wykonania; w razie wątpliwości miejsce wykonania umowy powinno być stwierdzone dokumentem. Nie budzi zaś wątpliwości, iż roszczenie o zapłatę ceny za dostarczony towar jest roszczeniem, o którym mowa w art. 34 k.p.c. (roszczeniem o wykonanie umowy). Miejscem wykonania umowy w rozumieniu tego przepisu nie jest miejsce, gdzie umowa w ogólności miała zostać wykonana, ale miejsce, gdzie miała być wykonana konkretna czynność, której wykonania się dochodzi (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 08 lipca 1981 roku, sygn. akt II CZ 87/81). W niniejszej sprawie powód domagał się od pozwanej wykonania jej części umowy – zapłaty ceny, a więc spełnienia świadczenia pieniężnego, które to świadczenie ma charakter oddawczy i stosownie do treści art. 454 k.c. winno być spełnione w siedzibie wierzyciela (G.), co uwzględniając gospodarczy charakter sprawy przesądza o właściwości miejscowej tutejszego Sądu.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód T. D. domagał się zasądzenia od pozwanej A. B. kwoty 20 436,29 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 6 976,82 złotych za okres od dnia 08 maja 2016 roku do dnia zapłaty, 5 062,88 złotych za okres od dnia 06 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty i 8 396,59 złotych za okres od dnia 04 lipca 2016 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu, swoje roszczenie wywodząc z umowy sprzedaży towarów dostarczonych pozwanej bezpośrednio na prowadzone budowy w G. oraz faktu nie uiszczenia przez nią należności wynikających z wystawionych za te towary i ich transport faktur.

Kwestionując żądanie pozwu pozwana A. B. domagała się oddalenia powództwa podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia oraz zarzut niewykazania przez powoda zasadności roszczenia i jego wysokości, w uzasadnieniu wskazując, że podstawę roszczenia powoda stanowią wyłącznie dołączone do pozwu kserokopie faktur, dokumenty magazynowe niepodpisane przez nią, czy przez upoważnioną przez nią osobę, a dokumentami w rozumieniu k.p.c. nie są wydruki z systemu faktur. Pozwana podniosła, że nie dokonywała żadnych czynności z powodem, w szczególności nie uzgadniała z nim ceny, rodzaju, daty ani miejsca dostawy oraz nie odbierała od powoda wskazanych materiałów budowlanych.

Zgodnie z treścią art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Powyższy przepis kreuje zatem stosunek obligacyjny o charakterze dwustronnie zobowiązującym. Sprzedawca (tu – powód) zobowiązuje się wydać towar, zaś kupujący (tu – pozwany) zobowiązuje się zapłacić ustaloną za ten towar cenę.

W świetle powyższego uznać należy, że umowa sprzedaży jest umową wzajemną – obowiązkom sprzedawcy przeniesienia własności rzeczy i wydania jej odpowiadają bowiem obowiązki kupującego zapłaty ceny i odbioru przedmiotu sprzedaży.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar dowodu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt II PR 313/69 (OSNC 1970, nr 9, poz. 147) na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężącemu na nim obowiązkowi, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscpepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82, Lex nr 8416).

W okolicznościach niniejszej sprawy to na powodzie T. D. ciążył obowiązek udowodnienia istnienia roszczenia stanowiącego podstawę powództwa poprzez wykazanie, że powód dostarczył i wydał pozwanej zakupiony przez nią towar w ilości i jakości zgodnej ze złożonym przez nią zamówieniem, a więc wykazania, że strony zawarły umowę sprzedaży, a powód zrealizował swoje zobowiązanie i to w sposób prawidłowy, co aktualizowałoby po stronie pozwanej obowiązek zapłaty.

W ocenie Sądu powód powyższemu obowiązkowi sprostał i zdołał wykazać za pomocą zaoferowanych dowodów w postaci zeznań świadków R. P. i T. S. (1) oraz dokumentów, w tym wydania zewnętrznego, że pozwana A. B., w imieniu której działał R. B., złożyła mu zamówienie na zakup materiałów budowlanych w ilości i asortymencie określonych w fakturach i dokumentach wydania zewnętrznego oraz że zgodnie z ustaleniami stron towar ten został dostarczony i wydany pracownikom pozwanej na budowach w G.. Sąd zważył przy tym, że faktury (podpisane) jako dokument prywatny, chociaż zgodnie z treścią art. 245 k.p.c. nie korzystają z domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w niej zawartych, to jednak w świetle orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2004 roku (sygn. akt IV CK 474/03), które podziela Sąd w niniejszym składzie, należy je traktować jako samodzielny środek dowodowy, którego moc Sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c., a więc zgodnie z własnym przekonaniem, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Ta sama reguła dotyczy przypadku, gdy dokumenty te (faktury) z uwagi na brak podpisu nie stanowią dokumentów w rozumieniu art. 244 k.p.c. i art. 245 k.p.c. będąc wówczas innym środkiem dowodowym, o jakim mowa w art. 309 k.p.c., tym bardziej, że przepisy prawa nie przewidują obowiązku ich (faktur) podpisywania.

Nadto wskazać należy, że pozwana nie kwestionowała, ażeby otrzymała sporne faktury, a skoro nie wykazała także, aby faktury te zwróciła bez księgowania lub wносиła o ich korektę, to w oparciu o zasady doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania należało przyjąć, iż faktury te pozwana zaksięgowała w kosztach prowadzonej działalności gospodarczej. Oczywiście z podatkowego znaczenia faktury nie można wyprowadzać zbyt daleko idących wniosków, jednakże fakt zaksięgowania określonej faktury w kosztach uzyskania przychodu pozwanej, nie może pozostawać obojętny dla oceny realności transakcji sprzedaży. W konsekwencji akceptacja przez pozwaną transakcji w aspekcie księgowym, a także treść zeznań świadków i dowody dostarczenia towaru, skłoniły Sąd do oceny, że pozwana zamówiła – działając przez pełnomocnika R. B., którego umocowanie do działania w jej imieniu sprawdził świadek T. S. (1), a następnie odebrała – działając poprzez R. B. lub inne wskazane przez niego osoby (których podpisy widnieją na dokumentach wydania zewnętrznego) przedmiotowy towar od powodowej spółki. W związku zaś z tym, że powód wykonał swoje zobowiązanie zgodnie z treścią umów, należało mu się umówione przez strony wynagrodzenie wynikające z przedstawionych przez powoda faktur. Sąd zważył również, że pozwana nie odniosła się w żaden sposób do wezwania jej do zapłaty, jakie skierował do niej powód. Zdaniem Sądu zasady logiki i doświadczenia życiowego wskazują, że przedsiębiorca, który otrzymuje niezasadne jego zdaniem faktury, czy wezwania do zapłaty, podejmuje starania w celu wyjaśnienia zaistniałej sytuacji. Podjęcia takich działań pozwana nie wykazała.

W powyższych okolicznościach ciężar wykazania faktów uzasadniających zdaniem pozwanej oddalenie powództwa, spoczywał na pozwanej. Pozwana odmawiając uczynienia zadość żądaniu powoda obowiązany jest bowiem udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 grudnia 2006 roku w sprawie o sygn. akt IV CSK 299/06), czego w żadnej mierze nie uczyniła.

Odnosząc się natomiast do podniesionego przez pozwaną A. B. zarzutu przedawnienia, wskazać należy, iż nie był on zasadny.

Zgodnie z treścią art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia. Przedawnione roszczenie zmienia się w tzw. zobowiązanie niezupełne (naturalne), którego cechą jest niemożliwość jego przymusowej realizacji. Instytucja przedawnienia znajduje swoje zastosowanie w sytuacji, kiedy podmiot uprawniony przez dłuższy czas nie realizuje przysługującego mu roszczenia. Wówczas może zaistnieć stan niepewności prawnej co do rzeczywistej intencji wykonywania określonego prawa przez podmiot uprawniony, co w efekcie stwarza zagrożenie dla bezpieczeństwa obrotu prawnego. W związku z tym wraz z upływem określonego przepisami prawa terminu, następuje zmniejszenie ochrony prawnej dla nierealizowanego roszczenia przejawiające się brakiem możliwości przymusowego egzekwowania takiego uprawnienia w razie podniesienia przez obowiązane zarzutu przedawnienia i tym samym uchylenia się przez niego od zaspokojenia roszczenia.

Stosownie do treści art. 554 k.c. roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy, roszczenia rzemieślników z takiego tytułu oraz roszczenia prowadzących gospodarstwa rolne z tytułu sprzedaży płodów rolnych i leśnych, przedawniają się z upływem lat dwóch. Zgodnie zaś z treścią art. 120 k.c. bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, przy czym jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Wymagalność roszczenia utożsamiana jest więc z chwilą, z upływem której wierzyciel może domagać się od dłużnika spełnienia świadczenia. Nie było wątpliwości, iż w niniejszej sprawie termin przedawnienia dochodzonych roszczeń jako wynikających z umów sprzedaży dokonywanych w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy – powoda, wynosi 2 lata, zaś wymagalność poszczególnych roszczeń następowała z upływem terminów do uiszczenia należności z poszczególnych faktur, tj. z dniem 07 maja 2016 roku w przypadku faktury numer (...), z dniem 05 czerwca 2016 roku w przypadku faktury numer (...) oraz z dniem 03 lipca 2016 roku w przypadku faktury numer (...).

Mając na względzie powyższe uznać należało, że w chwili złożenia pozwu w niniejszej sprawie, tj. w dniu 23 kwietnia 2018 roku, roszczenie powoda T. D. nie uległo jeszcze przedawnieniu.

Uwzględniając powyższe rozważania i uznając powództwo za zasadne w całości, Sąd w punkcie pierwszym wyroku przyjmując za podstawę prawną przepis art. 535 k.c. w zw. z art. 4 i art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 684) zasądził od pozwanej A. B. na rzecz powoda T. D. kwotę 20 436,29 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 6 976,82 złotych za okres od dnia 08 maja 2016 roku do dnia zapłaty, 5 062,88 złotych za okres od dnia 06 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty i 8 396,59 złotych za okres od dnia 04 lipca 2016 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c., tj. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. W oparciu o te przepisy Sąd zasądził od przegrywającej sprawę pozwanej na rzecz powoda koszty procesu w kwocie 4 639 złotych, na co składają się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 1 022 złotych, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3 600 złotych ustalone w oparciu o przepis § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265) oraz kwota 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 27 maja 2019 roku